

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/10/2025
Identifikačné číslo spisu: 1517217433
Dátum vydania rozhodnutia: 16.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1517217433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobkyne Ing. JUDr. N. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., za účasti intervenienta na strane žalobkyne Ing. D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., zastúpeného JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s. r. o., so sídlom Kováčska 28, Košice, IČO: 52 858 774, proti žalovanému SLOVTOP-SK, s.r.o., so sídlom Vinohradnícka 210/8, Topoľčany, časť Veľké Bedzany, IČO: 36 853 615, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., so sídlom Martina Granca 3618/44, Bratislava, IČO: 52 262 821, o zrušení rozhodcovského rozsudku, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B5-58Cr/13/2017, o dovolaní žalobkyne a dovolaní intervenienta na strane žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7CoR/1/2023-462 zo dňa 22. mája 2024, takto

rozhodol:

- I. Konanie o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7CoR/1/2023-462 zo dňa 22. mája 2024 z a s t a v u j e .
- II. Dovolanie intervenienta na strane žalobkyne o d m i e t a .
- III. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni nepriznáva.
- IV. Žalovaný m á proti intervenientovi na strane žalobkyne n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 58Cr/13/2017-291 zo dňa 03.05.2022 rozhodol tak, že prvým výrokom žalobu zamietol, druhým výrokom zamietol návrh žalobkyne na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku a tretím výrokom priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku spisová značka RD/103/2015 zo dňa 10.08.2015 vydaného stálym

rozhodcovským súdom Rozhodcovský súd Royal Development (pozn. najvyššieho súdu - správne malo byť vydaného rozhodcom Ing. Milošom Válochom, zapísaným v zozname rozhodcov vedenom rozhodcovským súdom Rozhodcovský súd Royal Development, so sídlom Suľany 243, 951 25 Hruboňovo; ďalej tiež „rozhodcovský súd“), z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1, 2, 3 a 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej tiež „zákon o RK“). Rozhodcovský súd rozhodol podľa § 135a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej tiež „ObZ“) tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu škody za spoločnosť SICARIUS s.r.o., so sídlom Kráľovce 22, 044 44 Kráľovce, IČO: 36 695 301 (ďalej len „SICARIUS s.r.o.“), nakoľko ako konateľka uvedenej obchodnej spoločnosti nekonala s odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa tvrdila, že nikdy osobne nepodpísala rozhodcovskú zmluvu, dodatok a ani iné ustanovenie odkazujúce, že akékoľvek spory medzi spoločnosťou žalovaného a SICARIUS s.r.o. sa budú riešiť pred rozhodcovským súdom. Ďalej zdôraznila, že nebola upovedomená o ustanovení rozhodcu, o začatí rozhodcovského konania, a ani jej nebola rozhodcovským súdom doručená žaloba s výzvou na vyjadrenie, v dôsledku čoho jej nebolo umožnené zúčastniť sa na rozhodcovskom konaní a namietat, že rozhodcovský súd nemá právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Namietala tiež postup, ktorým bol rozhodcovský rozsudok doručovaný do vlastných rúk na adresu jej trvalého pobytu, pričom zásielka sa vrátila súdu s uvedením adresát neznámy, na základe čoho rozhodcovský súd vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Podľa žalobkyne rozhodcovský súd v rozpore s právnym poriadkom uplatnil fikciu doručenia na základe vrátenej obálky namiesto toho, aby doplnil dokazovanie štetrením adresy jej skutočného pobytu.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná 05.12.2017, t. j. po uplynutí prekluzívnej lehoty ustanovenej § 41 zákona o RK, na základe čoho žalobu zamietol. Naviac dodal, že na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku ani nemohol prihliadať, keďže neboli uplatnené s poukazom na § 40 ods. 4 zákona o RK a súčasne nebol žiaden dôvod na zrušenie rozhodcovského (rozsudku) podľa § 40 ods. 1 písm. b) zák. č. 244/2002 Z. z., keď predmet sporu mohol byť riešený v rozhodcovskom konaní podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a súčasne výkon rozhodcovského rozsudku nie je v rozpore s verejným poriadkom.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalobkyňa a intervenient odvolania, o ktorých rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 7CoR/1/2023 - 462 zo dňa 22. mája 2024 tak, že prvým výrokom návrh intervenienta na prerušenie konania zamietol, druhým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, tretím výrokom odmietol odvolanie intervenienta a štvrtým výrokom priznal žalovanému voči žalobkyni a intervenientovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd za aplikácie § 387 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej tiež „CSP“) konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s odôvodnením ktorého sa stotožnil a primerane naň odkázal.

5. Odvolací súd považoval za správne rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku, keďže žaloba bola podaná po uplynutí prekluzívnej lehoty. Súčasne posúdil procesný postup rozhodcovského súdu týkajúci sa doručovania rozhodcovského rozsudku žalobkyni a vyhodnotil ho ako správny. Odvolací súd zrekapituloval, že žalobkyňa predmetnú žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podala na kauzálne príslušný súd dňa 05.12.2017 a z obsahu rozhodcovského spisu vyplýva, že rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručovaný na adresu jej trvalého bydliska, ktorá tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v konaní pred odvolacím súdom nebola zo strany žalobkyne žiadnym spôsobom spochybnená ako adresa jej trvalého bydliska v čase doručovania. Žalobkyňa ukončila trvalý pobyt na predmetnej adrese dňa 06.12.2017. Na základe toho odvolací súd konštatoval, že procesný postup rozhodcovského súdu v súvislosti s doručovaním predmetného rozhodcovského rozsudku žalobkyni bol v súlade s ustanovením § 25 ods. 1 zákona o RK, keď zásielku doručoval na adresu jej trvalého pobytu. Skutočnosť, že sa žalobkyňa nezdržovala na adrese trvalého bydliska v žiadnom prípade nezakladá dôvodnosť odvolacej argumentácie.

6. K odvolacej námietke žalobkyne o nesprávnej interpretácii významu § 25 ods. 4 zákona o RK súdom prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje na doručovanie súdnych

písomností v konaniach pred všeobecnými súdmi súvisiacimi s rozhodcovským konaním, na základe čoho vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobkyne o výnimočnosti uplatnenia fikcie doručovania, ku ktorej citovala uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/239/2011 zo 14.03.2012, nakoľko podľa odvolacieho súdu v uvedenom konaní išlo o pracovnoprávny spor, kde sa osobitná právna úprava doručovania podľa zákona o RK neuplatňuje, ale uplatňuje sa režim doručovania podľa Civilného sporového poriadku (v cit. rozhodnutí podľa vtedy účinného Občianskeho súdneho poriadku).

7. Odvolací súd výrok o odmietnutí odvolania intervenienta na strane žalobkyne odôvodnil v zmysle § 386 písm. b) CSP v spojení s § 360 ods. 2 CSP tým, že intervenient podal odvolanie dňa 09.07.2022 bez súhlasu žalobkyne, pričom intervenient spolu so stranou, na ktorej vystupuje, „tvoril nerozlučné spoločenstvo“ (pozn. najvyššieho súdu - správne malo byť uvedené „netvoril nerozlučné spoločenstvo“) a na podanie odvolania sa vyžadoval súhlas žalobkyne. Navyiac dodal, že odvolacie námietky intervenienta sa týkali práve posúdenia nesprávneho doručovania rozhodcovského rozsudku, pričom odvolací súd považoval fikciu doručenia za splnenú.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali samostatné dovolania žalobkyňa a intervenient na strane žalobkyne (ďalej tiež „intervenient“).

9. Žalobkyňa podaním zo dňa 27.11.2024 (č.l. 577 a nasl. spisu), doručeným súdu prvej inštancie dňa 02.12.2024, zoberala v celom rozsahu späť svoje dovolanie podané proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, pričom bližšie dôvody späťvzatia neuviedla.

10. Intervenient sa prostredníctvom dovolania domáhal zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne požadoval zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval výslovne z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

11. Intervenient vo vzťahu k prípustnosti a dôvodnosti dovolania v časti podľa § 420 písm. f) CSP namietal vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa dôvodov odmietnutia odvolania intervenienta. Uviedol, že odvolací súd v ods. 29 odôvodnenia rozhodnutia konštatoval, že intervenient a žalobkyňa v konaní tvorili nerozlučné spoločenstvo, v dôsledku čoho bol intervenient v zmysle § 360 ods. 1 a 2 CSP oprávnený podať odvolanie aj bez súhlasu žalobkyne, avšak v tom istom odseku uviedol, že odmietol odvolanie z dôvodu, že nebol daný súhlas žalobkyne pre intervenienta na podanie odvolania. V tejto súvislosti intervenient súčasne namietal, že skutočnosť o neudelení súhlasu žalobkyňou na podanie odvolania intervenientom nevyplýva z priebehu konania a dovolateľovi nie je zjavné, na základe čoho dospel odvolací súd k takémuto záveru. Uvedený nedostatok podľa názoru intervenienta zakladá zmatečnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. V súvislosti s vadou konania podľa § 420 písm. f) CSP intervenient taktiež namietal, že súdy nižších inštancií sa vôbec nevysporiadali s tvrdeniami žalobkyne a intervenienta o tom, že rozhodcovský súd nemal právomoc konať a vydať rozhodcovský rozsudok, lebo nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva. Súdy v spojitosti s tým nevykonali navrhované dôkazy a zamerali sa iba na lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Preto zo strany súdov nižších inštancií došlo k porušeniu práva žalobkyne a intervenienta na spravodlivý súdny proces, keďže ich rozhodnutia sú arbitrárne a nepreskúmateľné. Súd je povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, a teda, či rozhodcovský súd mal právomoc rozhodovať spor, k čomu však počas konania pred súdmi nižších inštancií nedošlo. V tejto súvislosti intervenient podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/6/2019 zo dňa 07.10.2020.

13. K namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP intervenient uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: „Či súhlas na podanie odvolania podľa § 360 ods. 2 CSP musí byť udelený písomne alebo stačí aj ústne, prípadne konkludentne?“, pričom táto otázka v

rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa názoru dovolateľa zákon neurčuje formu udelenia takéhoto súhlasu, a teda môže byť udelený ústne, písomne, alebo konkludentne. Odvolanie intervenienta sa vždy posielala všetkým sporovým stranám, teda aj strane, v prospech ktorej bolo podané a ak by žalobkyňa nedala súhlas intervenientovi na podanie odvolania, tak by to výslovne uviedla vo svojom vyjadrení k odvolaniu.

14. Intervenient v súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP naformuloval aj ďalšie otázky, ktoré podľa neho v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené a od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a to: „Či sa vzťahujú ustanovenia o rozhodcovskom konaní aj na konania rozhodcovského súdu, o ktorých nemá právomoc konať a rozhodovať, teda bez rozhodcovskej zmluvy?“ a „Či platí fikcia doručenia, ak sa sporová strana rozhodcovského konania nezdržuje v mieste trvalého pobytu, a rozhodcovský súd na evidovanú adresu trvalého pobytu doručuje rozsudok, a rozhodcovský súd nevynaloží primerané úsilie inej adresy, ak sa rozhodcovské konanie začalo za účinnosti OSP?“ Podľa intervenienta, ak rozhodcovský súd nemal právomoc rozhodovať spor, tak nemohol ani doručovať čokoľvek sporovým stranám podľa zákona o RK, nakoľko tento zákon sa vzťahuje na rozhodcovské konanie, ak bola daná právomoc rozhodcovskému súdu. Zdôraznil, že ak sa adresát na adrese trvalého pobytu nezdržiaval v čase doručovania rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský súd nevynaložil primerané úsilie na zistenie inej adresy pobytu, tak nie je dodržaný postup uvedený v ustanovení § 47 ods. 2 OSP a nemožno považovať rozhodcovský rozsudok za účinne doručený, a teda spôsobilý nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoE/27/2016 zo dňa 27.12.2016 a na uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22CoE/6/2014 zo dňa 23.04.2014 a sp. zn. 22CoE/142/2015 zo dňa 25.11.2015.

15. K dovolaniu intervenienta sa vyjadril žalovaný, ktorý ho žiadal v súlade s § 447 písm. b) CSP odmietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu. Žalovaný uviedol, že dovolateľ podľa § 425 CSP nebol osobou oprávnenou na podanie dovolania, nakoľko spolu so stranou, na ktorej vystupoval, netvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP. Ďalej sa vyjadril k jednotlivým dovolacím argumentom, pričom poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“).

16. K vyjadreniu žalovaného sa následne vyjadril intervenient a uviedol, že vstúpil do konania na základe svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 02.05.2018 a písomného súhlasu žalobkyne zo dňa 24.07.2019. Pripojil podanie žalobkyne zo dňa 26.06.2020 - „1/ Vyjadrenie, 2/ Návrh na pristúpenie účastníka Ing. Ladislav Petráš do konania na strane žalovaného“.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolania podali včas intervenient na strane žalobkyne a žalobkyňa, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), obaja zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), dospel k záveru, že je potrebné dovolacie konanie vo vzťahu k žalobkyni zastaviť a dovolanie intervenienta na strane žalobkyne odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

K späťvzatiu dovolania žalobkyne

18. Podľa § 446 CSP, ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd dovolacie konanie zastaví.

19. Dovolateľka zobrala v celom rozsahu späť svoje dovolanie podané proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7CoR/1/2023 - 462 zo dňa 22. mája 2024, a preto dovolací súd podľa § 446 CSP konanie o dovolaní žalobkyne zastavil.

K prípustnosti dovolania intervenienta na strane žalobkyne

20. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to

zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

21. Podľa ustanovenia § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

22. Podľa ustanovenia § 425 CSP, dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77.

23. Podľa ustanovenia § 77 ods. 1 CSP, nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných.

24. Podľa § 84 CSP, ak z osobitného predpisu vyplýva, že rozsudok je pre intervenienta záväzný, tvoria intervenient spolu so stranou, na ktorej vystupuje, nerozlučné spoločenstvo podľa § 77.

25. Z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplývajú podmienky prípustnosti dovolania z hľadiska oprávnenosti subjektov na podanie dovolania. Je teda zrejmé, že prípustné dovolanie musí podať subjekt na to oprávnený. Intervenient je v zmysle osobitnej úpravy obsiahnutej v § 425 CSP oprávnený podať dovolanie len v prípade, že spolu so stranou, na ktorej vystupuje, tvorí nerozlučné spoločenstvo.

26. V tu posudzovanom prípade je nesporné, že rozhodcovský rozsudok, zrušenia ktorého sa žalobkyňa s intervenientom v sporovom súdnom konaní pred súdmi nižších inštancií domáhali, zaväzuje žalobkyňu a intervenienta zaplatiť danú sumu „spoločne a nerozdielne“, teda obaja majú vo vzťahu k veriteľovi (tu žalovanému) postavenie tzv. solidárnych dlžníkov. Dovolací súd zdôrazňuje, že solidárni dlžníci sú z procesného hľadiska zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Solidarita dlžníkov bez ďalšieho ich nerozlučné spoločenstvo nezakladá. Nerozlučné spoločenstvo vzniká tam, kde ide o jeden a nedeliteľný právny vzťah, ktorého účastníkmi sú viaceré osoby, pričom rozhodnutie súdu sa musí nutne vzťahovať na všetkých jeho účastníkov. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník samostatne. Na základe skutočnosti, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa, vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov (viď uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015 z 26.10.2006, sp. zn. 5Cdo/1/2018 z 29.01.2018).

27. Dovolací súd tiež preskúmal, či (ne)došlo k vzniku nerozlučného spoločenstva na základe § 84 CSP, podľa ktorého intervenient tvorí so stranou nerozlučné spoločenstvo vtedy, ak z osobitného predpisu vyplýva, že rozsudok je pre neho záväzný. Predmetné ustanovenie zákona hovorí o situácii, kedy z hmotného práva vyplýva, že intervenient a strana, na ktorej vystupuje, budú tvoriť nerozlučné procesné spoločenstvo. Tento stav nastáva vtedy, keď sú právoplatné rozsudky záväzné aj pre iné osoby, alebo pre každého. Ide napríklad o rozhodnutia vydané v konaní o zdržanie sa konania alebo odstránenie závadného stavu v rámci ochrany proti nekalej súťaži podľa § 54 ods. 2 ObZ; o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným alebo akciovej spoločnosti alebo uznesenia členskej schôdze družstva; o určenie vecného práva k nehnuteľnosti (§ 228 ods. 2 CSP); o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (§ 25 zákona č. 261/2023 Z. z. o žalobách na ochranu kolektívnych záujmov spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Rozhodnutie rozhodcovského súdu medzi konkrétnymi účastníkmi, o aké ide aj v danom prípade, takýmto rozhodnutím nie je a nepôsobí voči tretím osobám erga omnes.

28. Dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že pre záver, či v prípade intervenienta a strany na ktorej podporu v konaní vystupuje, ide alebo nejde o nerozlučné spoločenstvo, sú podstatné, ako už bolo osvetlené vyššie, objektívne skutkové okolnosti a právne dôvody svedčiace takému záveru, a nie formálny omyl súdu pri písomnom vyhotovení rozhodnutia, ako v danom prípade. Skutočnosť nerozlučného spoločenstva nezakladá len to, že v ods. 29 písomného vyhotovenia napadnutého

rozhodnutia sa uvádza, že intervenient spolu so stranou, na ktorej vystupuje, „tvoril nerozlučné spoločenstvo“, pričom je zrejmé, že išlo len o chybu v písaní, keďže v kontexte so zvyškom odôvodnenia a spôsobom rozhodnutia o odvolaní intervenienta (výrok III) malo byť odvolacím súdom správne uvedené, že intervenient spolu so žalobkyňou nerozlučné spoločenstvo netvoril. To bol práve dôvod, pre ktorý zákon vyžaduje pre podanie odvolania intervenienta súhlas strany na ktorej intervenient vystupuje (§ 360 ods. 2 CSP), pričom odvolací súd zreteľne uviedol, že následkom absencie takého súhlasu bolo odmietnutie odvolania intervenienta ako podaného neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b/ CSP).

29. Podľa § 447 písm. b) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

30. Keďže z vyššie uvedeného vyplýva, že intervenient na strane žalobkyne s ňou netvoril nerozlučné spoločenstvo, táto okolnosť bez ďalšieho predstavuje dôvod pre odmietnutie dovolania intervenienta ako podaného neoprávnenou osobou v zmysle § 447 písm. b) CSP vo väzbe na § 425 CSP.

31. Dovolanie podal intervenient na strane žalobkyne ako neoprávnená osoba, preto sa dovolací súd dovolacími námietkami intervenienta nezaoberal a neskúmal ani ďalšie podmienky prípustnosti a dôvodnosti ním podaného dovolania z hľadiska úpravy obsiahnutej v § 431 CSP a § 432 CSP.

32. V dovolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu dovolací súd priznal podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP voči intervenientovi na strane žalobkyne náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Zastavenie konania o dovolaní žalobkyne zaviniła z procesného hľadiska žalobkyňa tým, že dovolanie zobrala späť, avšak zo spisu nevyplýva, že by žalovanému v tejto časti v súvislosti s dovolaním žalobkyne vznikli trovy, a preto žalovanému ich náhrada voči žalobkyni nebola priznaná (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.